

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sermones magistri Nicolai deniise sacre pagine
professoris**

Sermones Estiuales De Tempore

Denisse, Nicolas

[Augsburg], 1510

VD16 N 1513

Sermo primus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30616

Dñica. i. sermo. ii.

Alós ar. In pced. rē. In h̄ dicēduz de tertia q̄ ē instructio affectuose rḡ cognitiōis; q̄līr vīc̄ recognoscenda ē dei mia ex bñficio purgatiōis p̄ctōp; q̄ vīc̄ vn̄ ex illis regressus ē magnificās deūr rē. vbi sūt p̄siderāde tres p̄sideratiōes inductiue ad grārūactionē.

Prima est consideratio imitande exemptionis.

Seconda est consideratio formidande reprobationis.

Tertia est consideratio desiderande approbationis.

Prima ē rē. Un̄ em eo p̄ q̄ samaritanus erat vt se vidit mūdatū; regres̄ ē: r̄ diuīs nū bñxū recognoſcē cecidit an̄ pedes ieuſu grās agēs. Gl̄ide fidez ei⁹ r̄ deuotio nē. Sic r̄ p̄ctōr p̄tritus r̄ p̄fessus gratias agat deo; tota cordis affectiōe. Et hic d̄z esse samaritan⁹. i. custos sui a reciduo; r̄ alienigena dicēs cū ap̄lo illud H̄. viij. Nō habem⁹ hic ciuitate manentez futu⁹ r̄ inq̄rimus. Ip̄e ergo p̄cidat in faciē ad pedes ieuſu. Beda. In omni⁹ p̄tētū r̄ deo agendis p̄ bñficioꝝ receptiōe habet mus in Jacob. Gen. xxxii. In dauid. ii. Regū. vii. In tobia. Tobie. xj. xij. Aug. Quid melius r̄ aio geramus ꝑ die pmam⁹ r̄ calamo exp̄mam⁹ ꝑ do grās;

Tertius articul⁹. Aud. rē. Laiete q̄ ab ingratitudine. Nā sic h̄. xij. q. ii. Eps q̄ mancipiū. Et. c. Libertati Ecce: r̄ sequēti. Ingratitudo retrudit manus in seruitute. Et. l. i. L. de reuocanda. Donatio facta liberto reuocat r̄ obsequio non prestito; r̄ etiam emptū ex pecunia donata. Et etiam ipsa libertas vñ est donata vt. l. Alimēta. ff. de liberi agno. Et in auten. vt liber de cetero h̄. illud La uete ergo ne sitis similes illis nouem qui non egerunt gratias dño: r̄ sic cum illis reprobemint. Notate. Si quis a principe magna bñficia receperit cū libertate dat aquibus acceptis dorsum vertit regi seruiens aduersario eius: nōne merito est a principe reprobandus: r̄ in pristinā seruitutem retrudendus. **E**xpone r̄ appli ca notando illud Bern. Ingratitudo ē ventus v̄rens siccans fontes pietatis: rem misericordia: suēta gracie.

Dñica. xv. post trinitatē.

Sermo primus.

Dñica. xv. post Trini.

Dolite sollici

Nisi esse Matt. vij. Si spū vniuersi-
mus spū et ambulem⁹. Gal. vij.
Lerte oꝝ sollicitudine skipflua auferem⁹
si spū viuum⁹. Sicut aut̄ vita corporalis ma-
nifestat p̄ opa nafę sic vita spūalis p̄ opa
virtutę. Jo. dicit. Si spū viuum⁹: spū et am-
bulēm⁹. Manifestat aut̄ vita spūalis i oꝝ
perib⁄ spūalib⁄ q̄ sūt p̄c̄ta fugere; hōa opa
agere: et in his laudez dei q̄rere. De p̄mo
Jo. xvij. Lōo venerit pacem⁹ ille arg. mun.
de p̄co. De scđo. Paraclet⁹ suggestor vo-
b̄s oia q̄cūq̄ dix. vob̄. De tertio Ezech.
vij. Eleauit me spūs. i. ad laudādū deū
Dolite z̄c.

Primi art. In in ſib⁄ themſat vult
de a nobis auferre sollicitudine tpa-
lii. q̄r vitez dō oib⁄ puidz. Jo. xiiij. In oia
ſint ſubiecta diuine puidetie. Gide domi-
nica. iij. post epiph. ser. p̄mo.

Secondi art. In hoc ſer. dicit⁹ dō tripli-
sollicitudine p̄usq̄ ad expositioꝝ eꝝ
uangelij veniamus.

Prima est sollicitudo nature.

Scđa est sollicitudo culpe.

Tertia est sollicitudo gratie.

Prima i ḡl z̄c. Et hec veri⁹ dō cura p̄ui-
dētie q̄ ne deū tetet p̄cedit; ſic t̄n ut deus
oib⁄ p̄ferat. Un̄ ade dictū eſt Gen. iij. In
ſudore vult⁹ tui ve. pa. tuo. Un̄ t̄ legim⁹
in euāgelio dñm loculos būſſe. Scđa ē
sollicitudo culpe: cū vitez ſup̄ necessitatez
ſollicitat̄ q̄s de rebus ad q̄rēdīs. Hec ḡ ſol-
licitudo e aut respectu ſupſue q̄ntitat̄; re-
rū: et ſic p̄comitat̄ auaricia: aut respectu q̄/
litat̄/puta curiositat̄ ciboz yl'indumēto-
rū: et ſic eā p̄comitat̄ luxuria: vel respectu
anxietat̄ ai circa puiſionē neceſſarioꝝ: et
ex hac ſeq̄ ſpūaliū negligēria. Et ſic ois
h̄mōi ſollicitudo p̄hibet Mat. xij. Solli-
citudo ſecl̄i iſti⁹ et fallacia diuinitat̄ ſuſſo-
cat verbū et ſine fructu efficiſ Prover. xj.
Expectatio ſollicitoz p̄ibit. Tertia ē ſol-
licitudo ḡlē q̄ ſiſtit in opib⁄ iuſticie et p̄/
rimi ſpūaliōe. De q̄ ap̄ls. ij. Lōo xi. In/
ſtatiā mea q̄tidiana ſollicitudo oiz eccliaꝝ
Hec ē ḡ ſollicitudo p̄medabil̄ q̄ dō eē tri-
pler. Prīa respectu ſui Deut. iiij. Aiaz tuā
ſollicitate ſua. Scđo respectu p̄ci. l. in ſubile
uādis ei⁹ n̄citatib⁄ tā tgaleb⁄ q̄ ſpūaliib⁄:

et ſuāda cū eo pacer charitate. j. Lōo. xij.

Noſit ſcſima in corpe: ſed p̄ in uice ſollici-
ta ſint mēbra. Sic erat ſollicita martha:
vt̄ h̄z Lu. x. Sic et Tobias mortuis et oči-
cisis ſepulturā ſollicit⁹ exhibebat: vt̄ h̄z
Tob. j. De h̄mōi aut ſollicitudine dō Ro.
vij. Qui p̄efit in ſollicitudine, et Ep̄b. iij.
Solliciti ſeruare uinitat̄ ſpūs in uinculo
pacis. Tertio respectu dei timēdi: uene-
rādī et amādī. Dicēe. vj. Indicabo tibi
o hō qd̄ ſit bonū: et qd̄ dō regrat a te: vt̄q̄
facere iudicium et diligere miām: et ſollicita
ambulare cū deo tuo. Lōo deo q̄ppe ambu-
lat hō ḡ amore. et Iosue. xxij. Eſtore ſol-
liciti ut custodias, cūcta q̄ ſc̄pta ſunt z̄.

Exemplū de hac ſollicitudine hein⁹ in Job
q̄ dicebat Job. xxij. Consideras eū timore
ſollicitoꝝ. Hec itaq̄ dō eē ſollicitudo n̄a
in q̄ req̄es inuenit. In tpaſliū aut ſollicitu-
dine turbatio. Un̄ Aug. li. de rudiſ ca/
thezī. In hac vita hoies magnis labo-
rib⁄ q̄ui querunt ſecuritat̄: ſed p̄iū ſu
peditatib⁄ opp̄ſi noſ inueniūt. Volūt ei q̄/
eſcere in rebus inq̄etis. Qui ḡ verā req̄em
desiderat ſp̄em colloccet in dō ut heresi
q̄ manet in eternū: et ip̄e cū illo maneat in
Erit⁹ ar. Aud. zc. Laue⁹ (eternū).

Te ḡ ne ppter tpaſliū ſollicitudinē amit
tatis eterna vita. Hoc ei eſſet ad grauem
culpā vob̄ imputādū. Dicit ei lex Hec ve-
ditio. h. j. ff. de ḥen. em. et ven. Qd̄ ḡ me
ſtat: mihi iputari dō. Et ſic h̄z. xxij. q. iiiij.
Prūatio ḡlie eſt imputāda culpe p̄pue. c.
Nabuchod. Videret ḡ ne ſitit ſiles hoī q̄
pl̄ de ſpūa maris ſollicitat̄ q̄ de p̄cioſ
mercib⁄. Expone et applica notādo illud
Proverbi. i. Uſq̄q̄ quili diligit̄ infantia
et ſtulti ea q̄ ſibi noſia ſunt cupiet,

Dñica. xv. post Trinita. Ser. ii.

Dolite ſollici

Nisi eē z̄c. Noſ efficiamur inanis
ḡlie cupidi z̄c. vſq̄ib⁄ onus ſu-
um portabit. Gal. vj. Excludit apl̄ ſolli-
citudinē inordinarā: et inducit ad tria.
Primo ad verā humilitat̄: Noſ efficiamur
inanis ḡlie cupidi. Itē ſi q̄ ſe existimat
aliqd̄ eſſe cum nihil ſit: ipſe ſe ſeducit
Itē ſe opus ſuū p̄het vnuſ quiſq; ſic in ſe
metipſo t̄m h̄bit ḡliam et noſ in altero.